

шата. Ала ние не му слушахме много думитѣ, ами бързахме да почнемъ игритѣ.

— Съблечете се, изкомандува кжсо учительтъ по гимнастика.

Въ единъ мигъ смѣквахме дрехитѣ си и ги окачавахме на закачалкитѣ подъ стрѣхата. Нареждаме се всички. Учителътъ прѣминава и ни прѣгледва подъ редъ по лицето, врата, главата и цѣлото тѣло. Когато дойде до мене, учительтъ ме хвана за рамото.

— А, ето здраво тѣло и силни мисци, каза той. Ще станешъ добъръ войникъ.

— На колко си години? запита ме той.

— Двѣ по петъ и двѣ навършени.

— Добръ. Ти си по-едъръ наспроти годинитѣ си. Нозѣтъ и ржцѣтъ ти сж правилно развити. Отъ тебе ще излѣзе нѣщо. Какви гимнастически игри знаешъ?

— Зная да се боря и да тичамъ, отговорихъ чевръсто.

— Ами да скачашъ?

— И да скачамъ зная, ала не толкова.

— Дискъ можешъ ли да хвърляшъ?

— Не.

— Джиритъ?¹⁾

— Мога, но не толкова.

— Добръ, ти имашъ силни мускули и азъ скоро ще те изуча на всичко.

Моитѣ другари сѣкашъ зеха да ми завиждатъ, ала азъ се държахъ скромно и срамежливо. Искаше ми се само да ни накара да се боримъ или надтичаваме съ нѣкого. Не вѣрвахъ никой да ме надмине. Сърдцето ми силно тупкаше въ гърдитѣ.

¹⁾ Джиритъ се наричатъ кжси копия, хвърляни съ ржка или съ уредъ право къмъ дадена цѣль.